

Diplomatické vztahy mezi první Slovenskou republikou a Italským královstvím se začaly rozvíjet po 1. dubnu 1939, kdy italská vláda uznala slovenskou nezávislost. Od poloviny května 1939 fungovalo slovenské vyslanectví v Římě pod vedením J. M. Zvrškovce, který byl v létě 1940 vystřídán B. Galvánkem. Italský konzulát v Bratislavě řízený F. Lo Farem byl přetvořen na vyslanectví v září 1939. Jeho vedení se ujal hrabě G. Roncalli, vystřídáný v březnu 1942 P. Cortesem. V letech 1939-1943 se slovenskoitalské vztahy všestranně rozvíjely v oblastech diplomacie, obchodu, kultury, propagandy, médií i sportu a zaznamenávaly stále vzestupnou tendenci. Snad jen neuskutečněné návštěvy na nejvyšší úrovni a nedokončená kulturní dohoda vrhají několik stínů na toto jinak pozitivní období rozvoje vzájemných styků.

Zlom nastal po italském vojenském a politickém kolapsu v létě 1943.

Slovenská republika sice udržovala diplomatické vztahy s nově vytvořenou mussoliniovskou Italskou sociální republikou v severní Itálii pod německou ochranou, ale tyto vztahy svou intenzitou zdaleka nedosahovaly předchozího období. Vydržely sice až do dubna 1945, omezené ovšem jen na základní diplomatické kontakty a skromnou obchodní výměnu. Všechny ostatní plány padly za oběť stále se zhoršující vojenské a politické situaci, která oba státy přivedla k zániku na jaře 1945.